РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

4 март 2010 година *

По дело C-38/06

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 24 януари 2006 г.,

Европейската комисия, за която се явяват г-н G. Wilms и г-жа M. Afonso, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Португалска република, за която се явяват г-н L. Inez Fernandes, г-н Â. Seiça Neves и г-н J. Gomes, както и г-жа C. Guerra Santos, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: португалски.

подкрепяна от:

Кралство Дания, за което се явява г-н J. Molde, в качеството на представител,

Република Гърция, за която се явяват г-жа E.-M. Mamouna и г-н K. Boskovits, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

Италианска република, за която се явява г-жа I. Bruni, в качеството на представител, подпомагана от г-н G. De Bellis, avvocato dello Stato, със съдебен адрес в Люксембург,

Република Финландия, за която се явява г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представител,

встъпили страни,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н A. Tizzano, председател на състав, г-н E. Levits, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič и г-н M. Safjan, съдии,

генерален адвокат: г-жа J. Kokott,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 13 януари 2010 г.,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като отказва да констатира и да предостави на Комисията собствените ресурси, дължими в резултат от вноса на екипировка и стоки със строго военно предназначение между 1 януари 1998 г. и 31 декември 2002 г. включително, както и като отказва да заплати съответните лихви за забава, Португалската република не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 г. (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“) за периода от 1 януари 1998 г. до 30 май 2000 г. включително, както и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184), считано от 31 май 2000 г.

Правна уредба

2 В член 2, параграф 1 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом на Съвета от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 62) и от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 293, стр. 9) се предвижда:

„Приходите от следното представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите:

[…]

б) [мита по Общата] митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, и мита върху продуктите, обхванати от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана;

[…]“

3 В член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митническият кодекс на Общността“) се предвижда:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите [мита] се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

[…]

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

а) Комбинираната номенклатура на стоки;

[…]

в) ставките и другите налози, които нормално се прилагат за стоки, включени в Комбинираната номенклатура относно:

— митата

[…]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;

д) преференциалните тарифни мерки, приети едностранно от Общността в полза на определени страни, групи страни или територии;

е) автономни мерки за суспендиране, които предвиждат намаляване или премахване на вносни [мита] за определени стоки;

ж) други тарифни мерки, предвидени в други общностни разпоредби.

[…]“

4 Член 217, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат

с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]“

5 Във връзка с предоставянето на разположение на Комисията на собствени ресурси на Общностите Съветът на Европейския съюз е приел Регламент № 1552/89, който е приложим през разглеждания в настоящото дело период до 30 май 2000 г. Считано от 31 май 2000 г., този регламент е заменен с Регламент № 1150/2000, който кодифицира Регламент № 1552/89, но не изменя неговото съдържание.

6 В член 2 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника за него.

1а. За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти.

[…]“ [неофициален превод]

7 В член 9, параграф 1 от този регламент се предвижда:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 10, параграф 1 от посочения регламент:

„След приспадане на 10 % като разходи по събирането в съответствие с член 2, параграф 3 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом вписването на собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от посоченото решение, се извършва най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който правото е било констатирано, в съответствие с член 2.

[…]“ [неофициален превод]

9 В член 11 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка при лихвения

процент, който се прилага на валутния пазар на държавата членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

11 Така, като се изключи обстоятелството, че Регламенти № 1552/89 и № 1150/2000 препращат съответно към Решение 88/376 и Решение 94/728, членове 2 и 9—11 от тези два регламента по същество имат еднакво съдържание.

12 Ставката от 10 %, посочена в член 10, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, е увеличена на 25 % с Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206).

13 В съображение 1 от посоченото решение се изтъква:

„Европейският съвет, свикан в Берлин на 24 и 25 март 1999 г., направи inter alia заключението, че системата за собствените ресурси на Общностите трябва да бъде справедлива, прозрачна, ефективна по отношение на разходите, проста и базирана на критерии, които най-добре изразяват възможностите за принос на всяка държава членка."

14 Съображение 5 от Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71), приет въз основа на член 26 ЕО, гласи:

„За да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата. Изготвянето на декларация от компетентния орган на държавата членка, за която са предназначени въоръженията или военната екипировка, която може да служи и за митническа декларация съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, представлява достатъчна гаранция, че необходимите условия са изпълнени. Декларацията следва да се изготви под формата на сертификат. Подходящо е да се уточни формата на сертификатите [и да се предвиди възможност за изготвяне] на декларациите по електронен път."

15 В член 1 от този регламент се предвижда:

„Настоящият регламент определя условията за автономно суспендиране на вносните мита на определено въоръжение и военни съоръжения, внесени от трети страни от органите, отговорни за отбраната на държавите членки или от тяхно име."

16 Член 3, параграф 2 от посочения регламент гласи:

„По причини, свързани с военната тайна и без да се взема предвид параграф 1, издаването на сертификата и вносът на стоките могат да бъдат предоставени на други органи, определени за тази цел от внасящата държава членка. В този случай компетентният орган, който издава сертификата, предоставя всяка година на митническите органи на своята държава членка, преди 31 януари и 31 юли, обобщаващ доклад за този внос. Отчетът е за период от шест месеца, непосредствено предхождащи месеца, в който се представя докладът. Той посочва броя и датата на издаване на сертификатите, датата на вноса и общата му стойност, както и брутното тегло на стоките, внесени със сертификатите."

17 Съгласно член 8 от Регламент № 150/2003 той се прилага от 1 януари 2003 г.

Досъдебна процедура

18 С официално уведомително писмо от 21 декември 2001 г., изпратено в рамките на процедура за установяване на нарушение № 1990/2039, Комисията информира Португалската република, че не е изпълнила задълженията си, като на основание член 296 ЕО е освободила вноса на стоки за военна употреба от митата, предвидени в законодателството на Съюза.

19 С друго писмо от 20 декември 2001 г. Комисията иска от Португалската република да изчисли митата, които счита, че посочената държава членка дължи за

въпросния внос, и да ѝ предостави същите до 31 март 2002 г., откогато започвали да се начисляват лихвите за забава, предвидени в член 11 от Регламент № 1150/2000.

20 След като се запознава с отговора на Португалската република от 2 юли 2002 г., в който се твърди, че въпросният внос е освободен от мита, поради това че е предназначен за строго военни цели, и че освобождаването се налага поради защитата на основните интереси на сигурността на тази държава членка в съответствие с член 296 ЕО, с писмо от 24 март 2003 г. Комисията отново иска от Португалската република да ѝ предостави общата сума на митата, които счита, че държавата членка дължи за вноса на военно оборудване, извършен между 1998 г. и 2002 г., както и необходимите счетоводни данни за изчисляване на лихвите за забава.

21 С официално уведомително писмо от 17 октомври 2003 г. Комисията отново приканва Португалската република в най-кратък срок да изчисли невнесените собствени ресурси, да ѝ ги предостави и да заплати лихвите за забава в приложение на член 11 от Регламент № 1150/2000.

22 Тъй като не е удовлетворена от доводите на Португалската република, изложени в отговора от 9 януари 2004 г., на 18 октомври 2004 г. Комисията ѝ изпраща мотивирано становище, с което я приканва да вземе необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването му.

23 На 6 октомври 2004 г. Португалската република изпраща на Комисията допълнително писмо в отговор на официалното уведомително писмо от 17 октомври 2003 г.

24 Тъй като в крайна сметка Португалската република не отговаря на посоченото мотивирано становище и не изплаща исканите собствени ресурси и лихви за забава, Комисията предявява настоящия иск.

25 С определение от 24 май 2006 г. председателят на Съда допуска Кралство Дания, Република Гърция, Италианската република и Република Финландия да встъпят в подкрепа на исканията на Португалската република.

По иска

По допустимостта

Доводи на страните

26 Португалската република счита, че настоящият иск трябва да се обяви за недопустим. Всъщност според тази държава членка от текста на исковата молба е видно, че Комисията претендира изплащането на определени суми, представляващи собствени ресурси, за които ѝ е известно, че не са определени по размер, вписани по сметките, нотифицирани, нито пък, очевидно, са били събрани.

27 В този смисъл, когато Комисията иска да се установи неизпълнение от страна на Португалската република на някои нейни задължения по силата на правото на Съюза, тази институция всъщност искала от Съда държавата членка да бъде осъдена да я обезщети за вредите, които твърди, че е претърпяла, поради това че Португалската република неправилно не събрала посочените в исковата молба митнически вземания.

28 Според Португалската република това несъответствие между предмета на спора и отправеното искане е в противоречие с разпоредбите на член 38, параграф 1 от Процедурния правилник, който предполага предметът на спора да отговаря на исканията.

29 Комисията счита, че възражението за недопустимост, повдигнато от Португалската република, е напълно неоснователно.

30 Според Комисията, на първо място, Португалската република дължи към бюджета на Съюза сумите, които е трябвало да събере и внесе по сметка на Съюза в изпълнение на задълженията си по силата на правото на Съюза. Въпросът относно преценката на неизпълнението на посочените задължения бил свързан с тълкуването и прилагането на Договора за ЕО и попадал в компетентността на Съда по силата на член 220 ЕО, като член 226 ЕО предвиждал във връзка с него отделен иск и отделно производство, които се прилагат по инициатива на Комисията. При това положение според Комисията компетентността на Съда е безспорна.

31 На второ място, Комисията уточнява, че между предмета на спора и нейните искания няма никакво несъответствие. Предявеният от Комисията иск се урež-

дал от член 226 ЕО, а предвид спора ѝ с Португалската република негов предмет било установяването на неизпълнение на задълженията на Португалската република по силата на правото на Съюза.

32 На трето място, Комисията счита, че трябва да се отхвърли твърдението на Португалската република, че искът можел да се счита за недопустим, поради това че е налице практическа невъзможност да се вземат мерките, необходими за привеждане в изпълнение на бъдещото съдебно решение. При всички положения било безспорно, че материално-техническите или юридическите затруднения, които Португалската република може да има във връзка с мерките по изпълнение на това съдебно решение, в никакъв случай не биха могли да съставляват пречка за допустимостта на иска за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка, предявен срещу нея от Комисията.

Съображения на Съда

33 Следва да се отбележи, че целта на Комисията е с настоящия иск да се установи неизпълнение на задълженията по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 и от Регламент № 1150/2000.

34 Освен това от самия текст на подадената от Комисията искова молба следва, че последната иска само да се установи твърдяното неизпълнение на задължения и не моли Съда да наложи определени мерки на засегнатата държава членка.

35 Поради това няма никакво несъответствие между предмета на спора и формулираните от Комисията искания.

36 Следователно искът на Комисията трябва да бъде обявен за допустим.

По съществото на спора

Доводи на страните

37 Комисията изтъква, че Португалската република погрешно се основава на член 296 ЕО, за да обоснове отказа си да плати митата за съответния внос, тъй като тяхното събиране не застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

38 Що се отнася до тълкуването на член 296 ЕО, според Комисията Португалската република може да освободи от мита вноса на стоки за строго военна употреба само ако условията за прилагането на този член са изпълнени и само в рамките на приетите от Съвета разпоредби относно освобождаването от мита в съответствие с член 26 ЕО.

39 По мнение на Комисията Регламент № 150/2003 впрочем съдържа сходни съображения, тъй като стоките, за които предвижда освобождаване от мита, могат да се ползват от него само ако са изпълнени определени условия.

40 Комисията счита, че Решението от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания (C-414/97, Recueil, стр. I-5585) относно случаите на освобождаване в областта на данъка върху добавената стойност указва, че дерогациите от Договора, предвидени по-специално в член 296 ЕО, трябва да се тълкуват стриктно. Според Комисията съответната държава членка трябва да докаже, че освобожда-

ването, чието предлагане иска, не се простира отвъд предвидената в този член хипотеза, както и че са налице изключителни обстоятелства, обосноваващи необходимостта да се изключи прилагането на правилата по Общата митническа тарифа. Според Комисията така очертаните от Съда аспекти във връзка с данъка върху добавената стойност могат да се пренесат и в областта на собствените ресурси.

41 В допълнение Комисията отхвърля доводите на Португалската република относно по-високите разходи за внесеното военно оборудване или оптимизирането на финансовите ресурси за поддържане и модернизация на нейните въоръжени сили. Според Комисията тази държава членка не представя никакво доказателство в цифрово изражение, позволяващо да се направи извод за застрашаване на отбранителната ѝ способност.

42 Що се отнася до защитата на военната тайна, посочена от Португалската република като довод за освобождаването от мита на внесеното от трети страни военно оборудване, Комисията счита, че тази защита важи единствено за правилата за контрол на внесените стоки и не поставя под въпрос задължението за плащане на митата, предвидени в законодателството на Съюза.

43 В този смисъл Комисията счита, че Португалската република може да приема мерки за вътрешна организация на своята администрация, които да гарантират необходимата поверителност. Този подход впрочем се потвърждавал от Регламент № 150/2003, който отчитал защитата на военната тайна на държавите членки.

44 Комисията изразява съмнения относно добросъвестността при посочване като мотив на военната тайна от Португалската република. Действително в регистъра на конвенционалните оръжия на Организацията на обединените нации, на който Португалската република представя всяка година обобщена информация за основния внос на конвенционални оръжия, осъществяван от нея, се вписват редица сведения относно вноса на стоки за военна употреба от тази държава членка, чието съдържание значително надхвърля по подробност необходимото

за остойностяването на дължимите на Общността мита, и тези сведения се споменават в докладите относно търговията с оръжия и друго военно оборудване, публикувани от основните държави износители, като цялата тази информация е леснодостъпна за обществеността.

45 Във връзка със съгласуваността на действията на Комисията с оглед приемането на Регламент № 150/2003 Комисията отхвърля обвиненията на Португалската република, че действията ѝ не били съгласувани със съдържанието на посочения регламент.

46 Всъщност Комисията напомня, че в съответствие с член 211 ЕО основната ѝ задача е да осигурява правилното прилагане на правото на Съюза и че отчитането на интересите на държавите членки и на Общността при упражняваното от нея право на законодателна инициатива с оглед приемането на законодателство, което в по-голяма степен да отговаря на тези интереси, не би могло да освободи държавите членки от задълженията им, произтичащи от правото на Съюза, действащо преди това ново законодателство да е започнало да се прилага, както в случая с Регламент № 150/2003, нито пък да освободи Комисията от поверените ѝ по член 211 ЕО задължения.

47 Във връзка с принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правна сигурност Комисията счита, че е отчела същите, като претендира само за неплатените мита за периода от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., макар че в действителност нарушението обхваща много по-продължителен период.

48 Португалската република счита, че член 296 ЕО представлява обща дерогация от всички други разпоредби на Договора, ограничена по силата на член 298, първа алинея ЕО само от видовете въоръжение, изброени в списък, въведен с Решение № 255/58 на Съвета от 15 април 1958 година, и от механизма, позволяващ на Комисията или на всяка държава членка в съответствие с член 298, втора алинея ЕО да сезира пряко Съда при неправомерно използване на дерогацията по член 296 ЕО.

49 Португалската република счита, че извън тези условия държавите членки разполагат с дискреционни правомощия за определяне на мерките, накърняващи основните интереси на тяхната сигурност. Тези правомощия на държавите членки да приемат едностранно мерки в отклонение от разпоредбите на Договора се обосновавали със съображения, свързани със зачитането на суверенитета, териториалната цялост и отбраната на държавите членки. В допълнение институционалното равновесие на Общността изисквало всяка държава членка да носи отговорност за определянето на мерките, които счита за необходими за защитата на основните интереси на своята сигурност.

50 Според Португалската република подходът на Съда в Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, се вписва в перспективата на приложимост от гледна точка на член 296 ЕО на нормите на Шеста директива 77/388/ЕИО на Съвета от 17 май 1977 година относно хармонизиране на законодателствата на държавите членки относно данъците върху оборота — обща система на данъка върху добавената стойност: единна данъчна основа (ОВ L 145, стр. 1).

51 От своя страна Португалската република основава своите доводи относно тълкуването, което следва да се даде на член 296 ЕО, на Решение на Общия съд от 30 септември 2003 г. по дело Fiocchi munizioni/Комисия (T-26/01, Recueil, стр. II-3951), в точка 58 от което се посочва, че по отношение на дейностите, за които се отнася, и на условията, които въвежда, член 296 ЕО е с общо приложение и може да засегне всички общи разпоредби на Договора. Освен това от посоченото решение било видно, че член 296, параграф 1, буква б) ЕО предоставя на държавите членки особено широки дискреционни правомощия при преценка на потребностите, попадащи в тази закрила.

52 Във връзка със съгласуваността в действията на Комисията Португалската република отново подчертава, че още през 1988 г. Комисията внася законодателно предложение, довело до приемане на Регламент № 150/2003. В този смисъл предметът на настоящия иск за установяване на неизпълнение на задължения от държава членка не бил в съзвучие с ролята, която изиграла Комисията при приемането на този регламент, който въвеждал и списък на освободено от мита военно оборудване, по-дълъг от въведения с Решение № 255/58.

53 Португалската република добавя, че в продължение на години Комисията не взема отношение във връзка с практиката на тази държава членка, както и с практиката на голям брой други държави членки, изразяваща се в освобождаването от вносни мита на стоки за военна употреба. Следователно както внесеното от Комисията през 1988 г. предложение за регламент на Съвета относно суспендирането на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка, така и непрекъснатата липса на отношение от страна на Комисията в продължение на четиринадесетте години, изтекли между предложението и приемането на Регламент № 150/2003, били в основата на изградените у държавите членки правни очаквания, даващи им основание да считат, че Комисията мълчаливо приема практиката им и преценява, че същата е в съответствие с правото на Съюза.

54 По силата на съображение 2 от Регламент № 150/2003 „[в] интерес на цялата Общност е държавите членки да могат да снабдяват въоръжените си сили с най-съвременното въоръжение и военна екипировка. С оглед на бързото технологично развитие в този индустриален сектор в световен мащаб честа практика е органите на държавите членки, отговорни за националната отбрана, да се снабдяват с въоръжение и военна екипировка от производители или други доставчици, установени в трети страни. [Предвид] интерес[ите, свързани със] сигурността на държавите членки, в интерес на Общността е някои от тези въоръжения и военна екипировка да се внасят без мита." Португалската република счита, че този интерес на Общността не е възникнал с публикуването на Регламент № 150/2003, а е бил в основата на списъка, въведен с Решение № 255/58 и посоченото предложение, направено през 1988 г.

55 Във връзка със защитата на военната тайна на държавите членки Португалската република подчертава необходимостта информацията относно оборудването на въоръжените сили да бъде запазена изключително за националната отбрана, което би било поставено под въпрос, ако стоките, предназначени за военна употреба, започнат да се обмитяват, тъй като прилагането на мита спрямо тях предполага митническите органи да имат възможност да правят физически проверки на стоките. Не било достатъчно, както предлагала Комисията, проверката на военното оборудване да се възложи на ограничен брой „доверени длъжностни лица".

56 Според Португалската република обстоятелството, че митническият контрол на вноса на военно оборудване може да изложи на опасност закрилата на военния сектор, е било признато от Комисията преди влизането в сила на Регламент № 150/2003, както личи от съображение 5 от посочения регламент, което гласи, че „[з]а да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата“.

57 Що се отнася до доводите, развити от Комисията във връзка с публикуването на различни сведения, леснодостъпни за обществеността, които се отнасят до вноса на военно оборудване от Португалската република, тази държава членка уверява, че информацията, класифицирана като „секретна“ или „поверителна“, никога не се разпространява и представя някои класифицирани в тези категории документи в подкрепа на твърденията си.

Съображения на Съда

58 Следва в самото начало да се отбележи, че наскоро Съдът се произнесе с няколко решения (вж. Решение от 15 декември 2009 г. по дело Комисия/Финландия, C-284/05, Решение от 15 декември 2009 г. по дело Комисия/Швеция, C-294/05, Решение от 15 декември 2009 г. по дело Комисия/Италия, C-387/05, Решение от 15 декември 2009 г. по дело Комисия/Гърция, C-409/05, Решение от 15 декември 2009 г. по дело Комисия/Дания, C-461/05 и Решение от 15 декември 2009 г. по дело Комисия/Италия, C-239/06, все още непубликувани в Сборника) по въпроси, идентични с повдигнатите в рамките на настоящото дело. При това положение следва да се приложат принципите, откроени в посочените решения.

59 След това уточнение следва да се напомни, че Митническият кодекс на Общността предвижда, че вносът от трети страни на стоки за военна употреба като разглежданите се облага с мита. В митническото законодателство на Съюза няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода на спорния внос, т.е.

от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., специално освобождаване от мита за вноса на този вид стоки. Следователно за този период няма и изрично освобождаване от задължението да се плащат дължимите мита на компетентните органи, евентуално с лихви за забава (вж. Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 47).

60 Освен това от приемането на Регламент № 150/2003, предвиждащ суспендиране от 1 януари 2003 г. на митата за определено въоръжение и военна екипировка, може да се направи извод, че законодателят на Съюза изхожда от предположението, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита (вж. Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 48).

61 Португалската република в нито един момент не отрича, че спорният внос е извършван през разглеждания период. Тя се ограничава да оспорва правото на Общността върху разглежданите собствени ресурси, като твърди, че по силата на член 296 ЕО задължението да се плащат мита за внесеното от трети държави въоръжение сериозно накърнява основните интереси на нейната сигурност.

62 Съгласно постоянната практика на Съда, въпреки че държавите членки трябва да определят подходящите мерки за осигуряване на вътрешната и външната си сигурност, от това все пак не следва, че тези мерки изобщо не попадат в приложното поле на правото на Съюза (вж. Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 50 и цитираната съдебна практика). Всъщност както Съдът вече е установил, Договорът предвижда изрични дерогации, приложими в случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, само в членове 30 ЕО, 39 ЕО, 46 ЕО, 58 ЕО, 64 ЕО, 296 ЕО и 297 ЕО, които се отнасят до ясно отграничени изключителни хипотези. От това не би могло да се направи изводът за съществуване на обща резерва, вътрешноприсъща на Договора, която изключва от приложното поле на правото на Съюза всяка мярка, взета с оглед на обществената сигурност. Ако се признае съществуването на такава резерва извън конкретните условия в разпоредбите на Договора, биха

били засегнати задължителният характер и еднаквото прилагане на правото на Съюза (вж. Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 50 и цитираната съдебна практика).

63 Освен това както следва от постоянната съдебна практика относно дерогациите на основните свободи, предвидените в членове 296 ЕО и 297 ЕО дерогации трябва да бъдат тълкувани стриктно (Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 51 и цитираната съдебна практика).

64 Що се отнася по-конкретно до член 296 ЕО, следва да се отбележи, че макар в този член да се посочват мерките, които дадена държава членка може да счита за необходими за защита на основните интереси на своята сигурност или сведенията, чието разкриване според нея противоречи на интересите ѝ, той все пак не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки правомощието да дерогират разпоредбите на Договора, позовавайки се единствено на споменатите интереси (вж. Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 52).

65 Освен това в областта на данъка върху добавената стойност в Решение по дело Комисия/Испания, посочено по-горе, Съдът е установил наличието на неизпълнение на задължения, тъй като Кралство Испания не доказва, че предвиденото в испанския закон освобождаване от споменатия данък върху вноса и придобиването на въоръжение, муниции и материали изключително за военна употреба е обосновано съгласно член 296, параграф 1, буква б) ЕО от необходимостта да се защитят основните интереси на сигурността на тази държава членка (Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 53).

66 Ето защо държавата членка, която иска да се ползва от член 296 ЕО, е длъжна да докаже необходимостта да направи предвидената в този член дерогация, за да защити основните интереси на своята сигурност (Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 54).

67 С оглед на тези съображения не може да се допусне държава членка да изтъква по-високите разходи за военно оборудване поради прилагането на мита за вноса на такова оборудване от трети държави, за да иска освобождаване — в ущърб на другите държави членки, които от своя страна начисляват и плащат свързаните с подобен внос мита — от задълженията, които ѝ налага финансовата солидарност по отношение на бюджета на Съюза (Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 55).

68 Що се отнася до довода, че митническите производства на Съюза не можели да гарантират сигурността на Португалската република, предвид изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износителки споразумения, следва да се подчертае, както правилно отбелязва Комисията, че прилагането на митническия режим на Съюза включва участието на служители на Съюза и национални служители, на които, ако е необходимо, се налага задължение за поверителност при обработка на чувствителни данни, с което може да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки (Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 56).

69 Освен това в декларациите, които държавите членки трябва периодично да попълват и изпращат на Комисията, не е необходимо да се стига до степен на точност, която води до накърняване на интересите на посочените държави по отношение както на сигурността, така и на поверителността.

70 При това положение и в съответствие с член 10 ЕО, свързан със задължението на държавите членки да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в гарантиране на спазването на Договора, те са длъжни да предоставят на разположение на тази институция документите, необходими да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени. Това задължение обаче не е пречка за възможността в отделни случаи и по изключение въз основа на член 296 ЕО държавите членки или да ограничат изпращаната информация до някои части от документ, или изцяло да откажат да я предоставят (Решение по дело Комисия/Гърция, посочено по-горе, точка 58).

71 С оглед на предходните съображения Португалската република не е доказала, че са изпълнени необходимите условия за прилагането на член 296 ЕО.

72 Накрая, що се отнася до доводите на Португалската република, с които тя иска да докаже, че поради продължителното бездействие на Комисията и приемането на Регламент № 150/2003 тази държава членка можела с основание да счита, че Комисията не би предявила настоящия иск, доколкото последната мълчаливо приела наличието на дерогация в тази област, следва да се напомни, че Комисията не се отказва от принципното си становище в нито един етап от производството.

73 Всъщност в своята декларация, направена по време на преговорите във връзка с Регламент № 150/2003, Комисията изразява твърдото си намерение да не се отказва да събира митата, които би следвало да бъдат платени за периодите преди влизането в сила на въпросния регламент, и запазва правото да предприеме подходящите действия в тази насока.

74 От изложеното следва, че като отказва да констатира и да предостави на Комисията собствените ресурси, дължими в резултат от вноса на екипировка и стоки със строго военно предназначение между 1 януари 1998 г. и 31 декември 2002 г. включително, както и като отказва да заплати съответните лихви за забава, Португалската република не е изпълнила задълженията си по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 за периода от 1 януари 1998 г. до 30 май 2000 г. включително, както и по същите членове от Регламент № 1150/2000 за периода от 31 май 2000 г. до 31 декември 2002 г.

По съдебните разноски

75 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Португалската република и последната е загубила делото, тя следва да бъде осъдена да заплати съдебните разноски.

76 Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Кралство Дания, Република Гърция, Италианската република и Република Финландия, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

1) Като отказва да констатира и да предостави на Комисията собствените ресурси, дължими в резултат от вноса на екипировка и стоки със строго военно предназначение между 1 януари 1998 г. и 31 декември 2002 г. включително, както и като отказва да заплати съответните лихви за забава, Португалската република не е изпълнила задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите, изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година за периода от 1 януари 1998 г. до 30 май 2000 г. включително, както и по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите за периода от 31 май 2000 г. до 31 декември 2002 г.

2) Осъжда Португалската република да заплати съдебните разноски.

3) Кралство Дания, Република Гърция, Италианската република и Република Финландия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи